

alkoholnih pijač, perila in obleke ter znaša škoda težke tisočake.

Napad na orožnika. V Zagorju ob Savi se je zgodil napad na orožnika. Gruča fantov se je pripeljala z vozom do Toplic, na povratku proti Zagorju pa so hoteli strahovati ljudi na cesti. Brata Jože in Vinko Plahutnik, ki sta pripadala družbi, sta blizu Košeninove gostilne srečala narednika Najgerja, ki se je vračal s službenega obhoda s postaje, in je oba fanta opozoril, naj ne kalita nočnega miru. Tedaj pa sta se fanta takoj lotila orožnika in pričela se je borba na življenje in smrt. Fantoma se ni posrečilo razorožiti orožnika, ki je dobil hude poškodbe na glavi. Vinko pa je bil poškodovan na desni strani čela, a Jožetu se je strgala obleka. Pri zaslišanju od strani orožniškega vodnika Mavroviča sta oba fanta priznala hudo borbo z orožnikom, zagovarjala sta se s pijanostjo. Po prvem zaslišanju so ju predali v zapore v Litiji. Jože je bil že večkrat kaznovan in je zadnje kaznen predsedel v mariborski kaznilnici zaradi uboja finančnega preglednika v avgustu 1934 na Kumu.

Vlom v gostilno. Nočni vlomilec je obiskal gostilno g. L. Podbrežnika v Kamniku na Gorenjskem. Natakariči je odnesel 1000 din vredno zlato zapestno uro, dva 500 din vredna zlata prstana, 400 din gotovine ter vse cigarete. Iz jedilne shrambe je pofatil celo šunko. Steklenic z likerjem in vinom se ni dotaknil.

Izpred sodišča

Obsojena ubijalca. V Botkoveih pri Ormožu se je mudil 12. februarja posestnik Alojz Lajh s svojo ženo Elizabeto pri posestniku Francu Štebihu. Mimo hiše sta prišla pijana brata: 23 letni Alojz in 22 letni Franc Matjašič iz Senčaka pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Štebih in Lajh sta se izognila razgrajčema v hišo, Lajhova že-

na pa se je umaknila k sosedu. Eden od pijanih bratov je šel za njo in Lajh je bil prisiljen, da je priskočil ženi na pomoč. Lajh je skušal pomiriti divjaka, a je dobil od mlajšega tako hud udarec po glavi, da se je zgrudil nezavesten. V tem trenutku je priskočil še Alojz Matjašič in ga je zabodel še trikrat v prsa. Pobiti in zabodeni je izdihnil v par minutah. Surovini sta poškodovali tudi še Lajhovo ženo, ker je hotela pomagati napadenemu možu. Obtožena brata sta se izgovarjala na obravnavi v Mariboru dne 26. aprila s silobranom ter pijanostjo, kar pa jima ni pomagalo. Alojz Matjašič je bil obsojen na tri leta, njegov brat Franc pa na dve leti strogega zapora.

Po štirih letih ječe oproščen. 12. marca 1935 so našli v gozdu v Homu pri Bočni obešeno na smrekovi veji 20 letno Heleno Repič. Sum je padel na 25 letnega posestniškega sina Martina Brezovnika iz Šmartna ob Dreti. Brezovnik je prišel pred celjsko sodišče, ki ga je obsodilo na podlagi okoliščin in izpovedi prič na dosmrtno ječo, ker je Repičevo, s katero je imel nedovoljeno razmerje, en mesec pred porodom obesil. Obsojeni je odsedel že štiri leta, ko je bila zadnje dni v Celju ponovna obravnava, na kateri je bil Brezovnik dne 27. aprila oproščen in se je odpeljal z očetom ter materjo domov. Dve priči, ki sta pred štirimi leti obdolženega najbolj obremenjevali, na tokratno obravnavo nista prišli, ampak sta pobegnili preko meje v Nemčijo.

Slovenska Krajina

Murska Sobota. Pred dobrimi desetimi dnevi je vozil šofer g. Celeca na cesti Tišina—Murska Sobota svata. Ker je bil avto napolnjen in je vozač precej hitro vozil, jih je ob ovinku pri Črncih vrglo v obcestni jarek, kjer so vsi skupaj dobili

4. junija blagoslovitev Slovenceva doma v Slov. Bistrici!

Novo vrste bombe

Na zadnjem zborovanju angleške družbe za kemično industrijo v Londonu je tehnični svetovalec notranjega ministrstva Ashbury poročal o novi vrsti zažigalnih bomb. Po njegovih navodih bi moglo veliko bombno letalo vzeti tudi 2000 teh bomb s seboj, ker tehtajo vsaka po 1 kg. Vsebujejo med drugim lahko vnetljiv magnezij. Vsako sekundo more letalo odvreči po 20 takih bomb, ki razmečejo kose gorečega magnezija na veliko daljavo.

Mobilizacijski načrt za avtomobile

Angleški listi objavljajo načrt prometnega ministrstva za mobilizacijo zasebnih avtomobilov v primeru vojne. Po tem načrtu bodo na primer tovorni avtomobili,

V mrežah greha

17

Štefan je bil ves nesrečen. Zdelo se mu je, da je prišel iz vic v pekel. Tolažila ga je samo misel, da bo v nedeljo šel domov in bo videl Nino.

A tudi te tolažbe je bilo konec. V četrtek mu je gospodar sporočil, da točilnica posluje tudi ob nedeljah, čeprav na videz ni odprta; gostje prihajajo namreč pri zadnjih vratih vanjo.

»V nedeljo ne bom delal!« je odločno izjavil Štefan. »Domov bom šel k materi in nevesti.«

Gospodar mu je hotel ostro odgovoriti, a se je premislil. Nekaj časa je tuhtal, potem pa dejal:

»V nedeljo te ne bom mogel pogrešati. Če že hočeš iti domov, pojdi jutri zvečer in se v soboto opoldne vrneš.«

Štefan je nekaj časa gubančil čelo in razmišljal. Potem je osorno dejal:

»Naj bo!«

Med prostim časom je šel domov in je Nini pisal. Sporočil ji je, da bo v petek zvečer prišel.

To je bilo tisto pismo, ki ga Nina ni prečitala. Štefan je hitel, da bi prišel pravočasno, ker je mislil, da ga Nina pričakuje.

Tema je že bila, ko se je ustavil voz v Pikertonu. Fant je šel naravnost k Nini.

Sprejela ga je mati. Štefanovo srce je zadrhtelo, ko je videl, da Nino ni doma.

»Kje je Nina?«

»Ni doma. Odšla je nekam.«

Spominki na sv. birmo!

Sv. birma je zakrament, zato je prav, ako daste mladini kot spominek na sv. birmo predvsem molitvenik in rožni venec!

Na zalogi imamo sledeče molitvenike:

»Angelček«

»Sveta pomlad«

»Življenje mojega življenja«

»Pri Jezusu«

»Ključek nebeški«

Posebno pa Vam priporočamo najlepši slovenski molitvenik z mnogimi barvanimi slikami »Bogu hvala«. Ta molitvenik bo za vse življenje najboljši spremljevalec Vaših otrok! Preden kupite kak drug molitvenik, si oglejte tega!

Rožne vence imamo na zalogi vseh vrst in vseh barv: steklene, koščene, lesene, biserne, v škatlicah, v usnjati torbici.

Venci za birmanke, voščeni in svi- leni!

Botrice, botri! Na dan sv. birme nimate časa kupovati, zato kupite te spominke že prej v prodajalnah

**TISKARNE SV. CIRILA,
MARIBOR — PTUJ**

večje ali manjše poškodbe. — Dijaki tukajšnje gimnazije so imeli 24. aprila predavanje o pogozdovanju, s katerim je bilo zvezano tudi sajenje dreves v fazaneriji. — Minuli teden je v starosti 90 let umrla najstarejša ženska M. Sobote Elizabeta Kočvar. Pogreba se je udeležilo mnogo ljudi. Naj počiva v miru! — V bližini Nemčavcev je pred dnevi padel z motornega kolesa fotograf g. Purač in se občutno poškodoval. — Kr. banska uprava bo na prošnjo društva mlatičarjev v maju priredila tečaj za strojnike in kurjače, a po tečaju bodo izpiti.

»Kdaj se bo vrnila?«

»Mislim, da pozno. Takoj po obedu je odšla v spremstvu gospoda Pavloniša in se niti k večerji nista vrnila.«

Štefanu se je zdelo, da se svet ruši.

»Ali ni dobila mojega pisma?« je vprašal jecljaje.

Mati je zmagoslavno pokazala na pismo, ki je še vedno ležalo na mizi.

»Pač, dobila ga je, a ga ni odprla. Zelo se ji je mudilo in ni imela časa za čitanje.«

Štefan je dvignil pismo in ko se je prepričal, da je res še zaprto, ga je spet vrgel na mizo.

»Prav!« je dejal topo in odšel, ne da bi se poslovil.

Če bi bil kdo Štefana vprašal pred enim mesecem, kaj bi storil v položaju, v kakršnem se je sedaj nahajal, bi mu bil morda odgovoril, da bi ubil Kazimira ali celo oba. Gotovo pa je, da bi se bil vsaj napil. Sedaj pa ni storil ne enega ne drugega. Za jezo je bil prežalosten. Vsega je prevzela neka otopenost.

Šele sedaj se je zavedal, kako ljubi Nino. Zdelo se mu je, da je njegovo življenje brez nje izgubljeno.

A vkljub temu je sklenil, da Nini ne bo pokazal svojih muk. Mož bo ter bo šel svojo pot, ne da bi se dalje menil zanjo. Morda bo obžalovala svoj korak in se hotela vrniti, a njemu je ni treba. Naj ostane pri Kazimiru in oba naj gresta na dno pekla.

V takem razpoloženju je prišel domov. Prevzela ga je misel, da ga tu vedno z veseljem sprejmejo.

Pri zlati žili, bolečinah v križu, zastoju krvotoka jeter in nezadostnem izločevanju iz želodca, nastalih zaradi zapeke, se dosežejo vedno odlični uspehi z naravno »Franz-Josefovo« grenko vođo. Bolniki radi jemljejo preizkušeno »Franz-Josefovo« grenko vodo in jo dobro prenese tudi pri večkratni parabi.

Ogl. reg. S. hr. 30.474/35.

Sv. Jurij. Nesreča nikoli ne počiva. Človek se niti ne zaveda, kdaj ga zadene. Tako se je pred kratkim zgodilo tudi v gostilni Koblencr. Vajenec je namreč nesel v roki velik kuhinjski nož in ker ga je precej nerodno držal, se je z njim zbudla v hrbet mimoidoča služkinja, ki je radi rane morala k zdravniku.

Borejši. Pred kratkim so ponoči neznani vlomilci odnesli iz kleti posestnika Martine Jožefa suho meso, mast ter zaseke v vrednosti nad 700 din. — Isto noč so se verjetno isti uzmoviči spr-

vili tudi nad hokoši posestnika Kolmanič Janeza ter Fanč Štefana in na perutnino g. učitelja Stan-ko Viktorja iz Gederovcev. Vsem trem je odnešeno 26 komadov perutnine. Za vlomilci se vrše poizvedbe in so orožniki že na sledu prijateljem kokoši.

Hotiza. V soboto, 22. aprila, je kolesar Zver Stefan podrl šestletno deklico Sohočan Marijo, ki je dobila poškodbe na glavi.

Panovec. Žrtev neznanega napadaleca je postal posestnik Filo Gregor. Imenovani se je po dovršenem delu vračal domov, a na potu ga je počakal neznan surovež in ga sedemkrat zabeđel. Radi hudih poškodb so ga morali prepeljati v sobotško bolnišnico.

Turnišče. Minuli teden je povrgla krava nekega tukajšnjega posetnika tele, ki ni imelo repa in odvodnega črevesa. Če bi tele živelo, bi bilo dobro za kak cirkus ali živalski vrt, ker je nekaj sličnega redkost.

z nekim topim predmetom. Starka je bila napadena zvečer, ko se je vračala proti domu z dnine.

Pod sumom krivde je prišel v zapor 32 letni Janez Letonja, ki je pa krivdo tajil. Kot glavna razbremenilna priča je nastopal Letonjin hlapec Narat, kateri je govoril, kakor ga je bil poučil njegov gospodar.

Letonja je bil prepričan, da bo na glavni razpravi 26. aprila oproščen, ker bo edina priča Narat izpovedal, da je bil njegov gospodar ob času umora daleč proč od kraja zločina v gozdu.

Nenadoma prekrizani računi

V ponedeljek, na Jurjevo, pred omenjeno in skoraj gotovo oprostilno razpravo je prejelo mariborsko državno tožilstvo nepodpisano pismo. Pismo je vsebovalo obdolžitve, da je Nežo Lubejevo ubil Letonjev hlapec Janez Narat.

Orožniki na Ptujski gori so prejeli naročilo, da zadevo še enkrat preiščejo. Prijeli so Narata in mu rekli, da ga je v zaporu izdal njegov gospodar kot morilca. V to nastavljeno past se je pravi krivec tudi ujel. Ves srdit od jeze je takoj priznal, da je res on izvršil krvavo dejanje, h kateremu ga je pa nagovoril na zgoraj označeni način gospodar Letonja. Aretirani Narat je povedal orožnikom, da je prišel 16. novembra po umoru domov in je javil gospodarju, kako se je vse izteklo po programu. Letonja je šel nato v klet in je pogostil morilca s poličem vina in z mesom, nakar sta se podala oba k počitku. Denarne nagrade hlapec ni prejel, ker je bil gospodar prehitro pod ključem.

Iz vnebovpijoče krivičnega odtegovanja preužitka sta se rodila v opisanem primeru umor ter nagovor h groznemu zločinu. Božji mlini so tokrat primeroma hitro poskrbeli, da hosta prejela oba zločinca zasluženo plačilo!

Vse pride na dan ...

Preužitkarica žrtev najetega zločinca

Dobrota je sirota

Neža Lubej je izročila svoje posestvo na Janškem vrhu pri Ptujski gori zakoncu Letonja, ker je bila teta žene Janeza Letonje. Izgovorila si je le dosmrtni preužitek v stanovanju, dajatvi v naravi ter v 500 din gotovine.

Kakor navadno pri preužitkarjih je bila tudi v tem primeru dobrota sirota. Letonja ni hotel dajati preužitka in je gruntal ter tuhtal, kako bi se znebil stare ženice, ki mu je sicer podarila posestvo, a ni hotela umreti. Letonjevi so začeli s časom Lubejevo celo pretepatvati in od staršev nahujskani Letonjevi otroci so stanko celo obmetavali s kamenjem.

Na prigovarjanje sosedov stara ženica ni zapustila svoje nekdanje domačije iz bojazni, da bi ne bila ob pravico do preužitka.

Peklenski naklep

Ker Letonja pri vsem nasilju ter slabem ravnanju ni bil kos življenju preužitkarice, je sklenil, da se je bo znebil z najetim umorom. Posrečilo se mu je, da je nagovoril za krvavo dejanje svojega 20 letnega hlapca Janeza Narat, kateremu je obljubil 1000 din, novo obleko in brezskrbno življenje pri njem. Letonja je tudi sam zasnoval načrt za izvršitev umora in dal hlapcu celo železni teležnik, s katerim naj pričaka nadležno stanko in jo pobije. Prezentat je tudi morilca, da je lahko brez skrbi, ker bo sum zločina padel nanj kot gospodarja, katerega bodo po odkritju umorjene zaprli. Izrezal ga bo kot edina priča Narat, ki bo izpovedal, da je bil njegov delodajalec ob času umora z njim v gozdu in daleč proč od mesta, na katerem je bilo izvršeno strašno dejanje.

Vse se je izteklo po načrtu

Lani 17. novembra zjutraj so našli Lubejevo umorjeno s petimi smrtnimi udarci

Zadnji čas nasproti materi ni bil preveč ljubezljiv. Sedaj bo to popravil.

Tiho je odprl vrata in vstopil.

»Hvaljen Jezus!« je nehote pozdravil s pozdravom, ki ga Poljaki in Litvanci običajno rabijo.

»Na veke!« se je slišalo iz kuhinje.

V naslednjem trenutku je mati stala pred Stefanom.

»Stefan, ti si! Hvala Bogu, da te spet vidim. Nekaj mi je reklo, naj spečem medene kolače, katere imaš ti tako rad. Kakor da bi slutila, da boš prišel! Pridi k večerji!«

Šla sta v kuhinjo. Stefan je sedel za mizo, mati pa je dala predenj medeno pecivo. Nato je naredila še jajčnik.

Ko se je Stefan najedel, se je obrnil k materi.

»Veselo novico vam povem: z Nino sem pretrgal zveze.«

»Hvala Bogu!« je vzkliknila starka. »Naposled si jo vendar spoznal! Kaj je storila? Kaj se je zgodilo?«

»Ne izprašujte! Pustil sem jo pač. In tudi gostilno bom pustil, ko dobim drugo mesto.«

»O, kako dober je Bog! In sedaj ostaneš doma?«

»Do jutri opoldne. Potem se bom vrnil in gospodarju povedal, da bom službo pustil.«

Mati je bila tako srečna, da je začela peti neko litvansko pesem.

Stefan je vstal in hodil po kuhinji gor in dol. Dolgočasil se je brez dela.

»Grem v mesto,« je dejal čez čas. »Kmalu se bom vrnil.«

Pesem je nenadoma utihnila. Stefan je odšel. Mati je žalostno zrla za njim.

Fant je zavil v ulico, ki je vodila v središče mesta. Z opazovanjem mestnega vrvenja se je hotel raztresti. Kmalu je bil v glavni ulici. Nekaj časa je postajal in se oziral okrog, potem pa je stopil v neko večjo točilnico in naročil vrček piva.

V drugem koncu gostilniškega prostora je bila gneča okrog človeka, ki je držal v roki zlato uro in verižico.

»Za deset centov ena srečka. Ura je vredna dvajset dolarjev, a jo lahko dobite za deset centov,« je vpil.

Stefan je postal pozoren. Izpil je pivo in se pomešal med množico.

»Zadnja ugodna prilika!« je vpil možakar. »Kupite srečko! Ob devetih bo žrebanje.«

Stefan se je preril v prvo vrsto in je videl, da so že vsi imeli srečke.

Ob devetih se je začelo žrebanje. Ker Stefan ni imel srečke, ga je mož prosil, naj seže v škatljo in potegne iz nje izmed lističev enega. Stefan je ustregel in izročil listič možu.

»Devet sto štirideset!« je zavpil mož.

Srečni lastnik izžrebane številke se je oglasil. Stefan ga je pogledal in spoznal v njem Kvinlana, predsednika socialnega kluba.

ki jih je v Angliji okoli 500.000, že v mirnem času razdeljeni na skupine po najmanj 25 do največ 100 tovornih vozil. V vojnem primeru bodo prejemale bencin samo vozila, ki bodo v teh skupinah. S tem je obveznost prijave vozil avtomatično zaukazana.

Velika riba

Nenavadno veliko ribo, katere jetra so tehtala celih 65 kilogramov, sta ujela z mrežo ribiča brata Jankuliča iz Mljeta. Riba je v naših vodah kaj redka ter je bržkone priplavala za neko angleško ladjo, ki se je ustavila v Mljetu. Mornarji jo imenujejo morski nosorog. Dolga je bila tri in pol metre, ob glavi je imela na vsaki strani po pet škrj, a jezik je bil dolg dvakrat toliko kot volovski.